

Въ туй прошеніе молимъ Бога да не ны оставя да испадамы въ напаститѣ, що повдига върху ны Діавола, Свѣта и Пѣлтъ-та; или, кога испаднемъ, да спомогне и да даде намъ сила, за да гы побѣдимъ.

— *Що значи славословіето, „Яко твое естѣ Царство, и сила“*

— Туй славословіе насърча насъ наздраво и както че показва намъ, че са молимъ на едного всемогущаго и всеблагаго Царя, който и иска, и може да даде намъ сѣко добро; йоще поучава насъ че на молитвѣтъ ни, както и на дѣлата ни, намѣреніе то и цѣльта трѣба да е славата Божія.

Край на Катихизиса.

Отъ сърце молба на едно сирмашко момче.

Нѣкоя си сирмашкыня вдовица една сутрень съ жалость казала на петъ-тѣхъ сималкы дѣчница: „Милы мои ниленца, азъ за днесъ нѣмамъ нито хлѣбъ, нито млѣко, нито поне по едно ѣйце да ви дамъ. За туй помолете са на Всеблагаго Бога, Той да ви спомогне; защото Той е Прѣбогатъ и Всемогъщъ нѣ, споредъ както самъ си казва: „Привыкай ма въ твоята скърбъ, и азъ ще та послушамъ.“

Мѣнечкый Първанчо, който былъ едвамъ на шесть годияны, наскърбенъ и начумеренъ трѣгнжлъ да отиде въ училището. Като вървѣлъ азъ пхтъ-а, видѣлъ отворены вратата на една чъркова; влѣзлъ той въ нея, колѣничиль и, съ мысълъ — че е самичкы — молѣлъ са велегласно тѣй: „Всемилоствие Боже: който си на небо и на вредъ, ный сирмашинкытъ дѣчница нѣмаиы нищичко за днесъ що да ѣдемъ. Бѣдната ни майка нѣма нито хлѣбъ, нито млѣко, нито поне по едно ѣйце да ни даде. И тѣй азъ отъ се сърце смиренно Ти са молиж, дай намъ насѣщныи хлѣбъ, за да не

Катихизисъ.